

בית ספר ברק, רדנור פנסילבניה

כסלו תשע"ד - 2013

דינה אנגל - כיתה י"ב

דבר העורך

קוראים יקרים,

אני מאוד נרגש להגיש לכם את מהדורת מעט לעת כעורך ראשי. כשהוצאנו את המהדורה האחרונה שלנו עוד הייתי בכיתה י"א, ורק יכולתי לדמיין מה זה להיות בשכבה הכי בוגרת בבית ספר. ועכשיו, כתלמיד בכיתה י"ב, אני כבר לא צריך לדמיין.

העורכים

מיכאל כהנא	י"ב	עורך ראשי
נעמה מלומט	י"ב	מזכירת מערכת ראשית
בנימין ברנשטיין	י"ב	עורך עיצוב ראשי
דינה אנגל	י"ב	ציירת מעטרת ועורכת
יונתן פלד	י"ב	עורך חדשות העולם
כליל ג. קרינין	י"ב	עורכת טור העצות
שרה וולפסון	י"ב	עורכת טור העצות
מיה קאסוטו	י"ב	צלמת
הדר ראם	י"א	כתבת
דניאל הורוביץ	י"א	כתב
אריאל ק. פרום	י'	עורך כתיבה יצירתית
בנימין יפה	י'	עורך מדור ספורט
מעין מלומט	י'	עורכת דף מרכזי
אופק פרס	י'	מעצב וכתב
תמר כהנא	ט'	עורכת מדור ישראל
דבורה ספיווק	ט'	כתבת
תמר וולברג	ט'	כתבת
אמילי ריינהולד	ט'	כתבת
אלישבע מלומט	ח'	כתבת
טליה ק. פרום	ח'	כתבת
רובי בנימין	ז'	צלמת
דן כהנא	י"א	*עורך במוס
אור עייאש	י"א	*עורך במוס
אבי סולומון	י"א	*מעצב במוס
שמואל המרמש	י"א	*עורך במוס
רוני כהן		מורה יועצת
רחל לרנר		מורה יועצת

יש אספקטים חיובים ושליילים בשנה האחרונה של התיכון. למשל, אני מאוד מעריך את העובדה שבעוד שנה, אפילו פחות, כולנו נהיה באוניברסיטה או בשנת מעבר. אני מרגיש שאנחנו משיגים עוד דרגה בהתפתחות ובבגרות שלנו כנערים. אבל עם התהליך הזה בא גם הרבה לחץ, והייתי משקר אילו אמרתי לכם שלא הרגשתי לחץ בטרמינסטר הראשון שלי. התהליך של התקבלות לאוניברסיטאות הוא די מפרח, וגם דורש הרבה עבודה. העבודה הזאת, בנוסף לשיעורי הבית שלנו מבית הספר, מובילה להרבה לילות ארוכים של לימודים.

אבל זה לא כל כך רע להיות בכיתה י"ב. הילדים היותר קטנים מקשיבים לך, ואפילו פוחדים ממך (למרות שאין ממה לפחד). כתלמידי כיתה י"ב אנחנו מוכרחים, בעצם, להתנהג בצורה מכובדת, כי אנחנו המודלים לחיקוי. אני חושב שזה דבר מאוד מועיל.

טוב, מספיק לדבר עלי. יש לנו מהדורה נפלאה להציג לכם, וזה הכל תודות לצוות המדחים שלנו. כל כותב ומעצב במעט לעת עבד קשה כדי לייצר את המהדורה, במיוחד החברים החדשים של מעט לעת, שהתמודדו הפעם לראשונה עם התהליך של פרסום מהדורה תוך כדי תפקידם כתורמים למהדורה עצמה. המאמרים של המהדורה הזאת נעים בין נושאים בפוליטיקה לחדשות בבית הספר ולכתיבה יצירתית. מאמר מאוד מעניין נכתב על ידי העורכים שלנו בתוכנית מוס, שסיפרו על נמתח הפוליטי בישראל ועל החוויות מהמסע לפולין מנקודת מבט מאוד ייחודית.

אני מקווה שהמהדורה שלנו תעניין אתכם, ושתהנו משנת הלימודים החדשה,

מיכאל כהנא

חדשות העולם

התפייסות בין איראן וארצות הברית

אופק פרס – כיתה י'
הנשיא של איראן בא לנוי יורק להשתתף בעצרת האו"ם. נראה שהוא מנסה להתחבר עם ברק אובמה. הם דיברו אחד עם השני בטלפון. זו הפעם הראשונה בשלושים שנה שנשיאי איראן וארצות הברית דיברו זה עם זה.

הנושא שעליו הם שוחחו היה אם מותר לאיראן להשתמש באנרגיה אטומית. איראן רוצה שהעולם לא יחרים את יצור האנרגיה האטומית שלה. היא מוכנה להאיט את העשרת האורניום בתנאי שיתנו לה דברים. מה שחשוד בזה, זה שהנשיא של איראן נהיה פופולרי כשהוא אמר "נחביא מהעולם שאנחנו בונים פצצות והם לא יכלו לעשות כלום". אובמה רוצה להאמין לנשיא שהוא רק רוצה אנרגיה לצרכי שלום, אבל יש סיכוי מאוד גבוה שאיראן בונה פצצות ושהוא בעצם גם מחבל.

זאת בעיה חמורה ונצטרך לחכות לראות מה יהיו התוצאות. בטח נראה את התוצאות תוך מספר חודשים כי זה הזמן שאירן תוכל ליצר פצצת אטום.

העקירה החקלאית בסין

מיכאל כהנא כיתה י"א

250,000,000. זה מספר האנשים שסין רוצה להעביר לערים בשנים עשרה השנים הבאות. זה מספר עצום! כמות אנשים שתהווה את המדינה הרביעית בגודלה בעולם. התאוריה של הממשלה הסינית היא שאם הם יצליחו להפוך את כל האנשים האלה לעירוניים, הכלכלה שלהם תגדל. הם טוענים שתושבים בקהילה החקלאית לא צורכים הרבה מוצרים, אבל תושבי ערים צורכים הרבה יותר, והצורך הזה מעורר את הכלכלה.

כצפוי, לתוכנית המסיבית הזאת יש כמה מחסומים. קודם כל, הרבה חקלאים סינים לא רוצים לעבור לערים. הם רגילים לחיים החקלאים, ואורח החיים העירוני זר להם. הם גם יודעים רק לעבוד בשדה, וזו הסיבה שהם לא מוסמכים

נתניהו אמר שזה לא בסדר ושצריך להפעיל סנקציות על אירן כדי להקשות את יצור הפצצה באירן. אנחנו מאמינים לנתניהו משום שנשיא אירן הבטיח למחוק את ישראל מהמפה מספר פעמים ואם יש לו פצצות הוא יעשה את זה. יש סיכוי שאירן תמשיך לבנות את הפצצות למרות הסנקציות אבל אפשר לקוות שלישראל יהיה מענה כי ישראל יכולה לסמוך רק על עצמה.

לקבל עבודות משתלמות בעיר. בנוסף לזה, הם לא רוצים לוותר על האדמה שלהם. אבל בהרבה מקרים, אין להם ברירה בעניין. הממשלה פשוט מספחת את האדמה שלהם, בלי הסכמתם. הפעולה הזאת גורמת לזעם בקהילה החקלאית, ומובילה למחאות רבות - 39 חקלאים התאבדו כמחאה.

הרבה מהמומחים לכלכלה לא מבינים למה סין רוצה לבצע תוכנית כזאת. מיליונים של חקלאים עברו לערים בשנים האחרונות באופן טבעי, והנתונים הסטטיסטיים מראים שהמגמה הזאת תימשך. למה סין רוצה לסכן כל כך הרבה ולהשקיע 600 ביליון דולר בשנה כדי לאלץ הגירה עירונית, כשחקלאים ממילא עוברים לערים מיוזמתם? כלכלנים סינים אומרים שאם סין תצליח להעביר 250 מיליון אנשים לערים, ושבעים אחוז מתושביהם יגורו בערים, הכלכלה הסינית לא תהיה תלויה ביצוא. להפך, הכלכלה תהיה מבוססת על ביקוש מקומי למוצר. כלכלה שנשענת על צריכה מקומית, תהיה יותר יציבה, וסין לא תזדקק למדינות אחרות באותה מידה.

מפני שלסין יש את הכלכלה השנייה בגודלה בעולם, העקירה החקלאית בסין הולכת להשפיע על כולנו. מה שעדיין לא ברור זה האם העקירה תשבש את הכלכלה העולמית או תחזק אותה.

המסע לפולין

דן כהנא - כיתה י"א

המסע לפולין היה בשבילי חוויה מאוד קשה, אבל מאוד מיוחדת. זה השפיע עלי באופן מאוד משמעותי וגרם לי להרגיש הרבה רגשות שונים. במסע למדתי הרבה על השואה, ועל היהדות בכלל.

המסע התחיל בקרקוב. טיילנו בעיר העתיקה, ראינו בתי כנסת וגם למדנו על רבנים שגרו בקרקוב ועל הקהילה היהודית שהיתה שם. באמת, הימים הראשונים בפולין לא היו ממש מדכאים, למרות שכל מדינת פולין הוא קצת מדכאת. שמחנו כשבילינו את השבת בקרקוב. בערב שבת התפללנו ב"בית כנסת יצחק" עם לפחות עוד מאה יהודים בגיל שלנו מישראל ומרומא. השבת הזאת היתה אחת החוויות הטובות ביותר במסע.

ביום ראשון נסענו לאושוויץ-ברקנאו. היום הזה היה אחד הימים הקשים ביותר בשבוע שהיינו בפולין. הרגשתי עצוב כשהלכתי באושוויץ, אבל גם הייתי גאה שעכשיו יש ליהודים מדינה, ואנחנו יכולים להבטיח שמשוהו כזה לא יקרה שוב ליהודים.

ביום למחרת נסענו ליער קרוב לעיירה טרנוב. ביער הזה רצחו אלפי יהודים, כולל שמונה-מאות ילדים. עכשיו יכולים לראות שם את הבורות שבהם קבורים היהודים.

יום שלישי, כשנסענו למיידאניק, היה היום הכי קשה, והכי מרגש במסע. במיידאניק רואים את תאי הגז שבהם רצחו אלפי יהודים, את המשרפה, ויש שם גם הר של אפר של בני אדם. בשבילי, אחד הדברים הקשים ביותר במיידאניק היה החדר שבו היתה ערימה של כל הנעליים של היהודים. יש שם כמות אדירה של נעליים, ואם מסתכלים קרוב, רואים שכל נעל היא קצת אחרת, כמו שכל מי שנהרג בשואה היה אדם קצת אחר.

סיימנו את המסע בוורשה. שם למדנו על מרד גיטו וורשה שהיה שם.

אחרי המסע הקשה הזה היינו מאוד שמחים לחזור לארץ. אחרי שבוע שלמדנו על מוות של יהודים, היה מאוד מרגש לחזור למדינה יהודית.

הקונפליקט בסוריה מעיני תלמידי מוס

דן כהנא ואור עייאש - כיתה י"א

בספטמבר, כשרק הגענו ללמוד בבית הספר מוס, שמענו את החדשות על סוריה. היו הוכחות שממשלת סוריה השתמשה בנשק כימי במלחמת האזרחים שמה. גם שמענו שארצות הברית מתכוונת לתקוף את סוריה.

פחדנו שאם זה יקרה, סוריה תתקוף את ישראל. שמענו שבכל הארץ ממשלת ישראל מחלקת מסכות הגנה נגד מתקפת גז. כל הארץ התכוננה למלחמה.

גם בית הספר שלנו התכונן לתקיפה של אסד. היו כמה תרגילים של מה לעשות במקרה של תקיפה, וגם היו דיבורים על האם נחזור לארצות הברית? כולם היו מאוד מודאגים. אבי סולומון אמר "פחדתי. היה קשה לי לישון בלילה. לא רציתי לחזור לארצות הברית, רציתי לעזור לארץ שלי". עקבנו אחרי החדשות כדי לדעת מה הנשיא אובמה יעשה.

אחרי שבוע המצב נהיה יותר טוב וכבר ידענו שארצות הברית לא תתקוף. אחרי ששמענו שאסד יתן את הנשק הכימי לרוסיה, ג'ואל בלפר אמר, "לפני שבוע כל הזמן פחדתי. עכשיו אני יכול להרגע ולהנות מהחודשים הקרובים". אחרי חודש, גילינו שגם לבית הספר שלנו היו מסכות גז בשביל כולנו. היו להם גם תוכניות להחזיר אותנו הביתה אילו היתה תקיפה.

עכשו הקונפליקט הזה כבר בעבר ואנחנו נהנים מאוד פה בהוד השרון, אבל הקונפליקט הזה לימד אותנו לקח על החיים בישראל.

המסע לפולין

ליאור שמילוביץ - כיתה י"א, מוס

אין מילים שיכולות לבטא את הדברים שראיתי ואת הרגשות שהרגשתי במסע לפולין. במשך המסע היינו במקומות מסויימים שנועדו ללמד אותנו על ההיסטוריה של היהודים לפני השואה ובמהלכה של השואה. המקומות בהם ביקרנו הם: מחנות ריכוז, מחנות השמדה, בתי כנסת ואתרי הנצחה.

המסע עורר בי רגשות מעורבים, לפעמים שמחה גדולה ואושר, ולפעמים עצב וכעס. הרגשתי הכי מאושרת כשביקרנו בבתי הכנסת בקרקוב, ובאחד מהם קיימנו את קבלת השבת. היו שם קבוצות מכל רחבי העולם. כולנו התחברנו בלי להכיר אחד את השני בעזרת התפילה והדת היהודית. רקדנו ושרנו, עד ששכחנו איפה אנחנו נמצאים. בעיני, פולין זה אחד מהמקומות שיכולים לקשר את היהודים מכל העולם באופן כזה, מכיוון שיש לנו היסטוריה משותפת במקום הזה, שמאחדת אותנו למרות המרחק וחוסר ההכרות. האווירה בבית הכנסת הייתה שמחה ביותר, לא יכולתי להרגיש יותר בנוח.

ההרגשה הזאת הפכה לעצב מיד כשהגענו למיידנק. הסתובבנו בין הצריפים, והלכנו באותו המסלול שבו הלכו האסירים היהודים בזמן השואה. הגענו למקלחות, ומשם המשכנו אל המשרפות. כשיצאנו מהצריף, עברנו את גינת הוורדים שנשתלה באפר של היהודים. אחר כך, עלינו להר האפר. שם התפרקתי בגלל המחשבות שעברו בראשי. סבא שלי שרד את השואה, וכל המשפחה שלו נרצחה לפני עיניו. אמא שלו נפטרה בידיים שלו, והוא חי על פת לחם כל יום. הקשר הקרוב לאילו שסבלו בשואה ריגש אותי מאוד.

החוויה הייתה קשה מאוד אבל גם חשובה, ולמדתי שאי אפשר לקחת את מה שיש לנו כמובן מאליו. צריכים לזכור את מה שקרה בשואה, ולהמשיך לחנך צעירים, תלמידי בית ספר, על האסון הנוראי הזה.

דעות של תלמידי תיכון על חטיבת הביניים החדשה

בנימין יפה – כיתה י'

שאלתי כמה תלמידים מה דעתם על חטיבת הביניים החדשה שלנו, ומצאתי מגוון של דעות:

אליוט ברנשטיין מכיתה י' אומר שבשנה הזאת, האווירה בבית הספר מאד שונה. בעבר, תלמידים בתיכון היו רואים את תלמידי חטיבת הביניים במסדרונות בין השיעורים ובקומה השלישית. עכשיו, מפני שיש לחטיבה אגף חדש, תלמידי התיכון פוגשים אותם רק בארוחת הצהריים. אליוט חושב שהשינויים הם לא טובים. כשהוא היה בחטיבת הביניים, הוא נפגש הרבה עם תלמידי התיכון, למד מהם את החשיבות של ההשקעה בלימודים עכשיו כדי להתקבל לקולג', ולכן הוא הונע להצלחה בתיכון. לדעתו, התלמידים בחטיבת הביניים עכשיו לא מקבלים את אותה החוויה; הם רואים את התלמידים בתיכון פחות, ולכן הם יהיו פחות מוכנים לתיכון.

מצד השני, טלי גליקמן, גם היא מכיתה י' אומרת שהעצמאות של חטיבת הביניים החדשה לא משפיעה עליה. נכון, גם היא לא רואה את תלמידי חטיבת הביניים לעתים קרובות, אבל זה לא עניין גדול. למרות שלא יכולים לכנס את כל התלמידים בבית הספר ביחד באולם האודיטוריום, השינויים יכולים להיות טובים. לתלמידי חטיבת הביניים יש מקום משלהם בלי להרגיש שהם הכי קטנים, ולכן הם פחות לחוצים.

אף אל פי שאליוט וטלי לא מסכימים על לגבי ההפרדה: האם זה טוב או רע, הם מסכימים שיש הפרדה ברורה בין החטיבה והתיכון בשנה הזאת.

חטיבת הביניים ובית ספר התיכון

המעבר מחטיבת הביניים לבית ספר תיכון

תמר וולברג ודבורה ספיווק – כיתה ט'

המעבר מחטיבת הביניים לבית ספר תיכון הוא מוזר, קשה, אבל גם כיף. כתלמידי תיכון יש לנו יותר עבודה ושיעורי בית ממה שהיו לנו בשנה שעברה. כמה מהמורים שלנו הם חדשים ולא הכרנו אותם לפני שהתחלנו ללמוד בכיתה ט'. חלק מהתלמידים הם חדשים, אבל אנחנו חושבים שהגיע הזמן להכיר ילדים חדשים והיינו מוכנים לפגוש ילדים חדשים וליצור כיתה חדשה גדולה יותר. הילדים בכיתה שלנו הם ידידותיים ונראה שהגיבוש באמת מצליח.

השם שלי דבי ואני בכיתה ט', פה בברק. אני עברתי לברק באמצע השנה של כיתה ח' ואף על פי שרק הייתי פה לחצי שנה, אני מרגישה שלמדתי בבית ספר הזה לזמן ארוך. כאשר התחלתי את השנה הזאת, אני חשבתי שהכל יהיה מאד קשה, וזה היה נכון. כשהייתי בחטיבת הביניים אני הרגשתי שהייתי מאד צעירה, ועכשיו אני בכיתה ט' ואני יכולה לחשוב שאני מבוגרת וכל מה שאני עושה, חשוב. בית הספר התיכון מאפשר לי לעזוב את ימי הילדות שלי. כאשר תלמיד מתחיל ללמוד בבית ספר תיכון, הוא דואג לעבודה ולציונים שלו, אבל כשהשנה מתקדמת כולנו מתרגלים לכמות העבודה שיש לנו. כאשר נכנסתי לכיתה ט' לא הרגשתי שאני עושה מעבר ענק אבל אני יכולה להגיד שהשנה הזאת מאד חדשה לי, ואני מקווה שבעזרת החברים והמורים שלי, אוכל לראות את הדרך הנכונה שלפני.

אני, תמר, באתי לבית ספר ברק מבית ספר פרלמן, אז יש דברים משותפים ודברים שונים במעבר שאני חוויתי כשבאתי לברק. יש לי מורים חדשים שלא הכרתי קודם. בית הספר יותר גדול ממה שהיה לי קודם וזה קשה לזכור איפה כל הכיתות. גם יש לי הרבה ילדים חדשים בכיתה שלי, ואני אוהבת את זה כי אני בונה יחסים חדשים ויש לי יותר חברים. זה מוזר לעבור מחטיבת הביניים לבית ספר תיכון כי, בשנה שעברה, תלמידי הכיתה שלי היו יותר גדולים מכל התלמידים האחרים, ועכשיו, בתיכון אנחנו שוב הילדים הקטנים. אני גם אוהבת שיש לי כיתות ליהדות וכיתה לעברית כי היו לי את הכיתות האלה קודם והן לא חדשות. אני אוהבת את בית הספר התיכון כי יש לי יותר חופש כל יום ואז אני מרגישה עצמאית, אבל גם יותר אחראית. אני אוהבת

השנה יש לנו הרבה מורים חדשים בבית הספר.

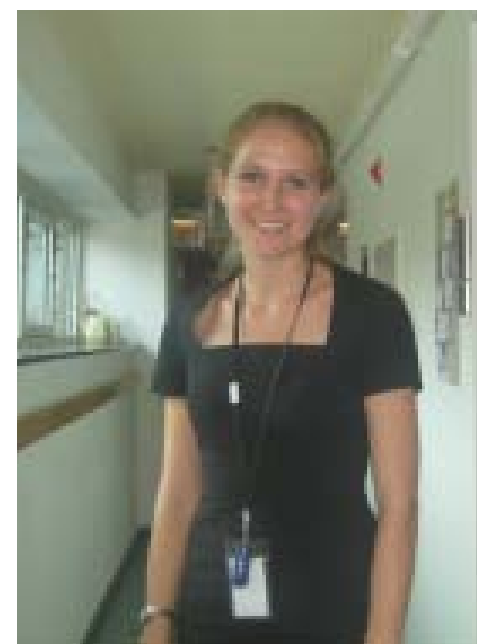
מעין מלמט – כיתה י'

יותר מדי רחוק ואין לה מספיק זמן להגיע לשם בזמן. כמה פעמים היא הגיעה מאוחר לשיעורים. גם, המעבר מקהילה קטנה לקהילה גדולה קשה לפעמים. היא מתרגשת לשנה החדשה, והיא רוצה להפגש יותר עם התלמידים שלמדו איתה בעבר.

גם גברת ברודי באה מסליגמן לברק והיא נהנית מהיופי של הקמפוס החדש. היא מורה לחשבון ולספרדית והיא מאמנת כדור רגל לתלמידים מגיל אחת עשרה לשלוש עשרה. היא רוצה להכיר תלמידים חדשים בברק. בזמן החופשי שלה היא אוהבת לטייל ולשחק כדוררגל!

לאחת מן המורות קוראים גברת סילס. גברת סילס לימדה בבית ספר סליגמן שהיה באלקינס פרק. שם היא היתה מורה לחשבון, ועזרה לכל מי שהיה צריך את העזרה שלה. היא השתתפה בעבודה עם מורים אחרים ולימדה איתם. גם פה בבית הספר ברק גברת סילס עוזרת לכל מי שצריך עזרה. היא גם מלמדת במרכז התמיכה לתלמידים. היא חושבת שיתרון אחד לקמפוס החדש הוא שהקמפוס החדש יותר גדול מהקמפוס הישן שלה. גברת סילס מתרגשת לפגוש שוב את התלמידים שהיא לימדה בשנים הקודמות והם עכשיו בתיכון. אחד מהחסרונות שהיא מוצאת בקמפוס החדש הוא שלפעמים היא צריכה להגיע למקום אחר והוא

מורים חדשים בבית הספר

נבחרת הבנות בכדורגל

תמר כהנא – כיתה ט'
לא משנה בת כמה את כשאת מצטרפת לנבחרת הכדור רגל של הבנות, בטוח שיהיה לך מאוד כיף לשחק וגם מאוד קל ליצור קשר עם ילדות אחרות. יש בנבחרת בנות מכיתה ח' עד י"ב, והיופי של הקבוצה זה שלכולן יש הזדמנות לפגוש ילדות משכבות אחרות, וגם לשחק איתן כדור רגל. אני למשל, הצטרפתי לנבחרת כשהייתי בכיתה ז', ויצרתי קשר עם התלמידות מכיתה י"ב. אפילו שהן כבר עזבו את בית הספר ולומדות באוניברסיטה, אני עדיין מדברת איתן.

השנה יש לנו הרבה בנות חדשות שהצטרפו לקבוצה, וכמה מהן לא ידעו ממש לשחק כדורגל. למרות זאת, כולנו התאמנו כקבוצה כדי לשפר את המשחק שלנו, ואני חושבת שיש לנו פוטנציאל להיות קבוצה נהדרת. אנחנו משחקות בשתי ליגות, וניצחנו בהרבה משחקים, אפילו הגענו למשחק הגמר וכמעט לאלופות הליגה.

לסיכום, להיות חלק מנבחרת הכדור רגל של ברק זה יותר מאשר רק לשחק כדור רגל. זאת חוויה מאוד כיפית, שבה בונים קשר עם ילדות אחרות, קשר שיכול להמשך לעולם.

כוכב כדורסל

דניאל ג. הורוביץ – כיתה י"א
בשנת 1983 כוכב הכדורסל נולד. השם של הכוכב הוא רוני טוריאף. כשהוא היה צעיר, הוא גר בלה-רוברט, במרטיניק.

בשנים 2001-2005 הוא הלך לאוניברסיטה, בגונוגה. בגונוגה הוא היה שחקן הכדורסל הכי חשוב. הוא קלע את הכדורסל לסל 1723 פעמים. המספר הזה יותר טוב מלברון, קובי, ובריאן סקלברני. כשהוא שיחק ב"אן. בי. אי" הוא היה השחקן המצטיין. הוא משחק את המשחק יותר טוב מאלן איברסון, לברון, ולוק וולטון. הוא זכה בפרס הגדול אבל הוא לא זכה ב"אס. ווי. פי" כי האנשים בבית אמרו שהם לא רוצים שהוא יזכה בפרס הזה. כאשר הוא יפסיק לשחק כדור סל, אנשים יאמרו שהוא היה השחקן הטוב ביותר בעולם.

רוני טוריאף יוכל לשנות את מפת משחק הכדור סל אם הוא רוצה לעשות את זה. אין עוד שחקן כמוהו. אנשים חושבים שהבח של רוני טוריאף בשער שלו. כמו שמשון. הוא חזק מאד וכל האנשים בעולם שאוהבים לצפות במשחקי כדור סל, אוהבים את רוני טוריאף ומעדיפים אותו על בריאן סקלברני.

הגבלת השימוש בנשק- בעד ונגד

נעמה מלומט – כיתה י"ב
בארצות הברית הנושא של הזכות של אזרח לשאת נשק תמיד על הפרק. בהתחלת שנות הלימודים היה ארוע בושינגטון במתקן של חיל הים, כשאיש אחד עם רובה הרג 12 גברים. בשנה שעברה היה רצח בבית ספר יסודי, בסנדי הוק. בשנים קודמות היו עוד אירועים אלימים כתוצאה מיריות באקדחים. לפי הסטיסטיקה של ה-CDC מספר ההרוגים בארצות הברית מאקדחים הוא מעל 11,078 אנשים בשנה.

יש ויכוח חריף בארצות הברית על הזכות של האזרחים לרכוש נשק. מצד אחד חוקת ארצות הברית אומרת שלכל אזרח יש זכות ורשות להחזיק ברשותו כלי נשק ולקנות אותם. אבל מצד שני יש המון הרוגים כתוצאה מכלי הנשק הרבים שבידי ציבור האזרחים. אני מאמינה שהממשלה צריכה לחזק או לבטל את החוקים שנותנים זכות לאזרחי ארצות הברית לשאת נשק. אני חושבת שרק במצבים מסויימים אנשים יכולים להשתמש בנשק כמו לצייד או להגנה עצמית.

העובדה שאנשים יכולים לקנות נשק בחנויות כמו WAL-MART היא לדעתי, לא הגיונית. הנוק שנגרם בארצות הברית על ידי שימוש אלים בנשק הוא אחת מהבעיות הכי גדולות במדינה הזאת.

לפי היהדות, נפש אחת חשובה כמו עולם מלא, "המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו". אני חושבת שאנחנו צריכים לעשות כל מה בידינו כדי למנוע שימוש אלים בנשק, וכל המרבה למנוע אלימות, הרי זה משובח!

יונתן פלד – כיתה י"ב
אחרי הירי בושינגטון, חשבתי: אנחנו לא צריכים חוקים המגבילים שימוש באקדחים.

מה שקרה בושינגטון היה לא פחות מטרagedיה. אבל, זה לא נותן לנו סיבה לדרוש שאנחנו נחוקק חוקים יותר מחמירים לקניה ושימוש באקדחים. הבעיה עכשיו היא בעצם, לא השימוש באקדחים, וכל מי שאומר שהדוגמאות של וושינגטון וניוטאון מראות לנו שאסור לאזרחים לקנות רובים, מתעלם מעובדה אחת שמקשרת את כל הדוגמאות האלו: בכל המקרים הנוראים האלה, האיש שירה באנשים חפים מפשע היה חולה נפש.

זאת באמת הבעיה הלאומית שלנו, כי אנשים חולים כאלה ימצאו דרך לעשות מה שהם רוצים לעשות, אם ירשו להם לקנות נשק בצורה חוקית או לא. אנחנו צריכים להתייחס לבעיה שיש אנשים עם בעיות במוח שלהם ואנחנו, כעם, לא מדברים על זה ולא מתייחסים לנושא הזה עד שמשבר אחר קורה. אם אנחנו ניקח מן האזרחים את הזכות לקנות את הרובים שלהם, אנחנו נשנה זכות מרכזית מן החוקה, מדרך החשיבה, ומן הזכויות של העם האמריקאי.

בוודאי, אם יהיו לנו חוקים שמגבילים אפשרות לקניה ושימוש בנשק יהיו פחות אנשים חולי נפש עם גישה לאקדחים. אבל מה הוא תג המחיר של זה? הלא זה יותר קל ואפקטיבי לטפל בנושא האמיתי של הבעיה, ולעבוד למצוא דרך לרפא אנשים שחולים במחלות נפש ולאשפז אותם בבתי חולים.

אנחנו צריכים דיאלוג לאומי. אבל זה לא כדאי, לא מתאים, ולא נכון לטעון שהנושא של הדיאלוג הוא הזכות לשאת נשק. אלא, זה חיוב מוסרי להתייחס לאחת מן הבעיות הכי גדולות של דורנו: עזרה לחולי נפש וטיפול נכון בהם.

החברות שעוזרות

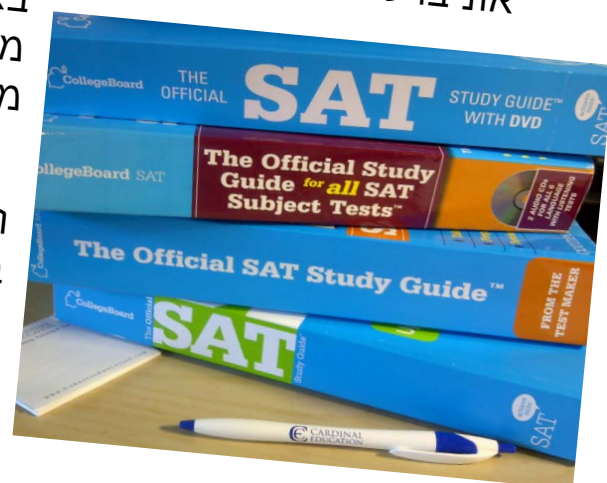
שרה דרה וכליאל

לחברינו שלום!

אנחנו בשנה האחרונה שלנו בבית ספר! במקום הדרך שאנחנו כתבנו את המדור שלנו בעבר, החלטנו, כדי לעזור לכולכם, לכתוב מכתב אחד עם כל החוכמה שרכשנו בשנים שלנו, בבית ספר ברק ולספר לכם על חווית כיתה י"ב.

עכשיו, ההתקבלות לאוניברסיטה היא המרכז של החיים שלנו. יש לנו הרבה עבודה לעשות, והנה כמה דברים שלמדנו מנסיונו שאתם צריכים לעשות עכשיו כדי להקטין את הלחץ של כיתה י"ב: אם אתם לומדים בכיתה עכשיו שיש לה SAT II בנושא הזה, תבחנו עכשיו SAT II. אז, יהיה לכם דבר אחד פחות לדאוג עליו בשנת הלימודים האחרונה. גם, אל תחשבו שיש רק אוניברסיטה אחת שבה אתם תהיו מאושרים. יש כל כך הרבה אוניברסיטאות באמריקה, וגם יש כמה בישראל שסטודנטים מבית הספר שלנו לומדים בהן והם מאושרים מאוד.

אנחנו מקוות שהעצה שלנו תעזור לכם, ואם יש לכם שאלות לתלמידים בכיתה י"ב, בבקשה תשאלו אותנו!

הפתק

אריאל קולטון פרום – כיתה י'

פעם אחת, לפני לא הרבה זמן, חיו דוב ונמר ביער הגדול. הדוב והנמר היו החברים הכי טובים ממערב לנהר הזהב. הם שיחקו יחד בשדות הקסומים, שכבו יחד בין עצי הקשת, ועבדו יחד בבנק הפועלים הקרוב. הם נסעו באותו אוטובוס (קו 43), הם ירדו באותה תחנה (כיכר הפרפרים), והם גרו אחד ליד השני ברחוב ז'בוטינסקי, האחד במספר 103 דירה ב' והשני במספר 104 דירה ד'. דירותיהם היו רחוקות מהתחנה, אז הם הלכו יחד בפארק הנוצץ (זה עם הפסל של רוזוולט), ושרו כל הדרך. לפעמים הם עצרו לקנות גלידה של שטראוס, והם ישבו על ספסל כדי לאכול, וצחקו אחד על השני.

החיים היו טובים, אבל הפנים של הנמר נהיו יותר ויותר עייפות, ויום אחר יום העיניים שלו נהיו יותר ויותר עצובות. חשב הדוב שהנמר חולה, ואסר עליו לצאת מדירתו. יום אחד ביקר הדוב בדירה של הנמר, אך לא מצא אותו בבית. אז ראה הדוב פתק על השולחן במטבח. וכך היה כתוב בפתק:

נסיעה

להתראות יקירי
היום אני נוסע
לאן? אינני יודע

אני לא יכול לנשום את האוויר מרחוק
אני צריך להריח את העפר המתוק
אינני יכול להמשיך כאן בכלוב שלי
אני צריך לצאת ולהיות חופשי

-הנמר

"איזה שיר מוזר," חשב הדוב, שלא הבין את משמעותו ועומקו של השיר. זה דווקא היה שיר יפה, אבל לא היה לדוב זמן לחשוב על דברים כאלה. הדוב חיפש וחיפש את חברו, וכשלא מצאהו, עזב את הדירה ליום אחד. הוא אפילו לא הבחין בכתם האדום על אחת מפנינות הדף.

תשבץ - שמות של ערים

שמואל המרמש - י"א

מאונך

1. העיר הקדושה על חוף הכנרת
2. המקום הזה נקנה על ידי אברהם כדי לקבל מים
4. עיר עם שם שדומה לשם של יחידה בצה"ל
5. העיר הזאת נקראת על שם מנהיגי יהודה ששלטו בין השנים 160 ל 0 לפני הספירה
6. אחת מהערים הכי אומנותיות בישראל
10. העיר שבה ממוקם בית הספר "מוס"

מאונך

3. העיר שבה יש את טחנת הרוח המפורסמת של ישראל
5. עיר נמל גדולה בצפון ישראל
7. עיר מודרנית ובה קהילה חילונית וחרדית
8. העיר הדרומית ביותר בארץ
9. מקום קבורתם של אברהם, יצחק, ויעקב
11. העיר שבה ישראל הכריזה עצמאות
12. קיבוץ ובו מעין ליד ים המלח

